

to se nemohlo státi bez porušení smlouvy žalovanou. Proti žalobci byly přímými obchody všechny obchody žalované, vztahující se na obvod žalobci vyhrazený, které byly uzavřeny bez jeho spolupůsobení, ať byly uzavřeny žalovanou samotnou nebo jinou osobou za ni. Kdyby byl správný výklad nižších soudů, že za přímé obchody jest považovati jen obchody uzavřené žalovanou samotnou, byla by žalovaná oprávněna činiti v žalobcově obvodě na jeho škodu obchody kýmkoliv. To by se přičilo pojmu výhradního zastupování a bylo by muselo býti ve smlouvě jasně vyjádřeno (§ 915 obč. zák.). Ježto jde o obchody se zákazníky z Polska, přísluší z nich žalobci podle smlouvy provise. Nezáleží na tom, že obchody byly uzavřeny komisionářem žalované, tedy nikoli jejím jménem. Rozhodným jest jen, že hospodářský účinek obchodů nastal v osobě žalované, že obchody byly uzavřeny na její účet. Nezáleží ani na tom, že zákazníci objednali zboží přímo u firmy B. a M. ve Vídni, nýbrž jen na tom, že zákazníci patřili k žalobcovu obvodu, ježto tam měli své sídlo. Že žalovaná zaplatila firmě B. a M. komisionářskou provisi a bude ji musiti žalobci zaplatiti znovu, zavinila si sama, porušivši smlouvu se žalobcem. Důvody, pro které nižší soudy zamítly žalobu na zaplacení provise, tedy neobstojí. Žalovaná namítala ještě promlčení této pohledávky, než neprávem. Promlčení nemohlo nastati již proto, že žalobce podal žalobu již dne 22. března 1928. Přízpusobiv v přípravném spise ze dne 23. dubna 1929 vyúčtování svého nároku výsledkům průvodního řízení, neuplatňoval žalobce nárok nový, nýbrž upravil jen nárok již původně uplatněný. Poněvadž co do výše obmezeného nároku na provisi nebylo námitek, bylo tomuto nároku vyhověti, aniž bylo třeba zabývati se ostatními vývody dovolání, jeho se týkajícími. Oprávněn jest též žalobcův nárok na vydání seznamu všech obchodů a došlých jí z těchto obchodů fakturních částek. Podle smlouvy byla žalovaná povinna, žalobci vždy čtvrtletně vykázati veškeré jí došlé poukazy a vyúčtovat z nich provisi mu příslušející. Že této povinnosti nevyhověla úplně, jest zřejmé již z toho, že žalobci, jak není sporné, nevykázala a nevyúčtovala obchody, z nichž byla mu přisouzena svrchu uvedená provise 6461 Kč. Jest tedy i tento nárok oprávněn a bylo mu vyhověti z dovolacího důvodu čís. 4 § 503 c. ř. s. Naproti tomu zamítly nižší soudy právem žalobcův návrh, by žalovaná stvrdila přísahou správnost a úplnost svých údajů, k nimž byla odsouzena, neboť nejde o žádný z případů čl. XLII uv. zák. k. c. ř. s. (sb. n. s. čís. 2592).

Čís. 10316.

K žalobě dítěte o popření manželského původu (§ 159 obč. zák.) se vyhledává, by manžel byl od narození dítěte nezvěstný tak, že jeho pobyt nebylo lze při náležité snaze vyšetřiti.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1930, Rv II 7/30).

Žaloba dítěte, by bylo uznáno právem, že není manželským dítětem nezvěstného manžela matky dítěte, byla zamítnuta soudy všech tří stolic. Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Nezbytným předpokladem oprávnění dítěte, popříti svůj manželský původ, jest podle § 159 obč. zák. — mimo případ smrti manžela, o který nejde —, že manžel jest od narození dítěte trvale neznámého pobytu. To znamená, že manžel byl od narození dítěte nezvěstný (jak se motivy také vyjadřují), že jeho pobyt nebylo lze při náležité snaze vyšetřiti. Nestačí, by pobyt zůstal matce a dítěti nebo jeho zákonnému zástupci neznámý, protože se o něj nestarali (Sb. n. s. čís. 7806). Podle seznání matky dítěte psal jí manžel z Vídně, že jest přidělen jako voják k čsl. konsulátu, a okresní správou politickou byla vyrozuměna, že její manžel vstoupil do rakouského vojska. Věděla tedy, kde by asi musila po něm pátrati a byla by se jeho pobytu snadno bez značného nákladu dopátrala, kdyby se byla obrátila na jeho domovskou obec nebo vyžádala si pomoc opatrovnického soudu. Nelze přisvědčiti mínění žalující strany, že dítěti přísluší popěrné právo, poněvadž manžel trvalým nevykonáváním svého práva dal na jevo, že mu na něm nezáleží, že se ho vzdává. Dítěti bylo dáno právo, popříti své manželské zplození, když matčin manžel jest nezvěstný, protože pro jeho nezvěstnost nemůže proti němu prosaditi své zákonné právo na výživu a nemělo by ani žádných práv proti přítomnému skutečnému otci; jeho právo bylo však obmezeno na případy, že manžel již nežije nebo jest nezvěstný, proto, by postavení manžela jako hlavy rodiny nebylo podkopáno (zpráva komise strana 16/17). Není-li manžel nezvěstný, nelze zkoumati, proč nevykonává své právo, neboť jen on rozhoduje o tom, zda chce dítě uznati za člena své rodiny čili nic.

Čís. 10317.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Z ochrany zákona o osmihodinné pracovní době nelze zásadně vyloučiti zaměstnance, zastávající místo dohlížitelské nebo místo vyžadující důvěru.

Tím, že zaměstnanec, počav pracovati přes čas, přijal vyšší služné, došlo mezi stranami k úmluvě o paušalování odměny za předem ujednané práce přes čas přiměřeným zvýšením služného.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1930, Rv I 1882/29).

Žalobce byl zaměstnán jako dílovedoucí v závodě žalované firmy. Žalobu o zaplacení odměny za práci přes čas o b a n i ž š í s o u d y zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Odvolatel poukazuje k tomu, že soud první stolice sice zjistil, že žalobce zastával místo dohlížitelské, vyžadující důvěry zaměstnavatelky, že však podle čl. 2 písm. a) Washingtonské konvence, vyhlášené v čís. 80 sb. z. a n. z roku 1922 a nabyvší platnosti v tuzemsku, neplatí zákon o osmihodinové pracovní době ze dne 19. prosince 1918 čís. 91 sb. z. a n. pro žalobce co do